

Arrest

nr. 147 704 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat S. CARTON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 15 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 24 juni 2010 (RvV 24 juni 2010, nr. 45 365).

1.3. Verzoekster diende op 16 juni 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 juli 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 september 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Beide beslissingen werden door de Raad bij arrest van 7 augustus 2014 vernietigd (RvV 7 augustus 2014, nr. 127 943).

1.7. Verzoekster diende samen met haar man en haar kinderen op 31 januari 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest van 7 augustus 2014 verworpen (RvV 7 augustus 2014, nr. 127 946).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 februari 2014 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest van 7 augustus 2014 verworpen (RvV 7 augustus 2014, nr. 127 944).

1.10. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 25 februari 2014 een beslissing houdende afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd door de Raad bij arrest van 7 augustus 2014 vernietigd (RvV 7 augustus 2014, nr. 127 945).

1.11. Verzoekster diende samen met haar man en haar kinderen op 18 juli 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de Minister) nam op 5 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.13. De gemachtigde van de Minister nam op 6 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.14. De gemachtigde van de Minister nam op 9 oktober 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 29 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw

Naam + voornaam: A.(...), H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen.....7... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 13.02.2010 het Schengengrondgebied heeft betreden. Op 29.06.2010 werd de asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoekster. Volgens verweerder beschikt de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster geen enkel nut kan opleveren. De gemachtigde van de Minister zou immers niet anders kunnen dan aan verzoekster op grond van identieke vaststellingen een nieuw bevel af te leveren.

3.2. Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

3.3. Verzoekster betwist in haar middelen de pertinente vaststelling niet van de gemachtigde van de Minister dat zij *“langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*, waardoor deze in beginsel inderdaad een bevel ‘moet’ afleveren aan verzoekster.

3.4. De Raad wijst er echter op dat verzoekster in haar eerste en enige middel de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291). Verzoekster stelt het volgende met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM:

“(…)”

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke

beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de ongegrondheidsbeslissing ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 05/09/2014 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

(...)"

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekster volstrekt in gebreke blijft om concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754) die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster verwijst weliswaar naar haar procedure tegen de weigeringsbeslissing naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat zij ernstig ziek zou zijn waardoor zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat er geen adequate medische behandeling aanwezig zou zijn, maar bij onderhavig verzoekschrift werd geen enkel medisch attest gevoegd dat toelaat om te besluiten dat verzoekster werkelijk een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 19 december 2003, nr. 126 663). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat er slechts in zeer uitzonderlijke gevallen sprake is van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM inzake vreemdelingen met medische problemen, met name indien aannemelijk wordt gemaakt dat er bij verwijdering een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene omwille van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, *N t. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, § § 53 en 54). Uit niets blijkt dat er te dezen een dergelijke uitzonderlijke situatie voorhanden zou zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat de beroepen met betrekking tot de medische regularisatie-aanvragen van verzoekster door de Raad werden verworpen.

3.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. De Raad treedt verweerder bij waar gesteld wordt dat de opgeworpen schendingen van de hogere rechtsnormen niet kunnen worden aangenomen, waardoor de exceptie van niet ontvankelijkheid gegrond overkomt.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN